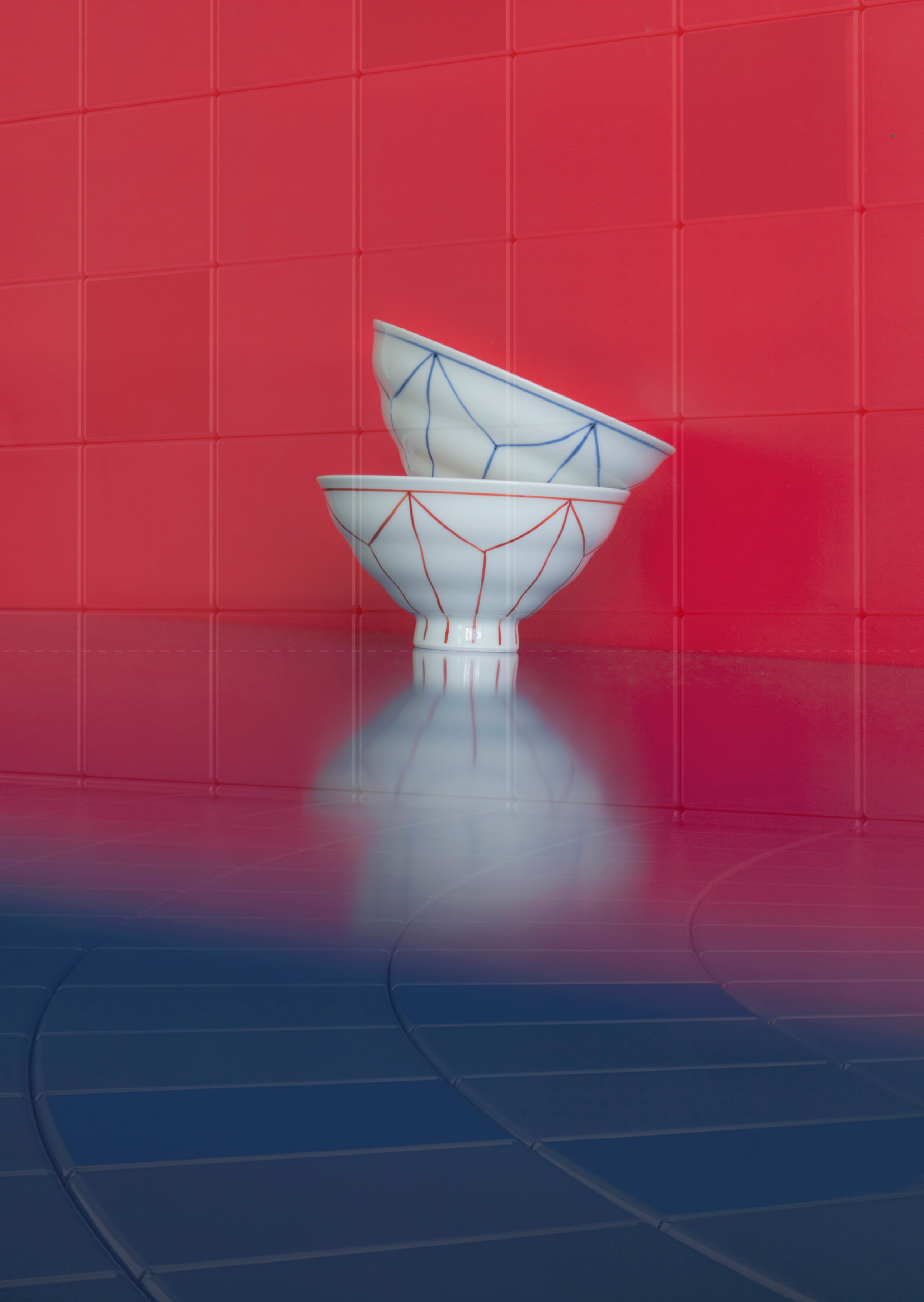

דוד עדיקא
David Adika
داوود عديقا

הילה טוני נבוק
Hilla Toony Navok
هيلا توني نابوك

פרויקט משותף ראשון ארטפורט
المشترك الأول

First Collaboration

ידי זהב
GOLDEN HANDS
أيدٍ من ذَهب

10–31.12.16

ארטפורט
ARTPORT
آرتبورت

03-5182599
www.artportlv.org
דרך בן צבי 55, תל־אביב
55 Ben Zvi Road, Tel Aviv

שעות פעילות
OPENING HOURS
חמישי Thursday
20:00 — 12:00

שישי ושבת Friday and Saturday
16:00 — 10:00
ראשון עד רביעי בתיאום מראש
Sunday to Wednesday by appointment

מתוך שיחה בין ורדית גרוס, הילה טוני נבוק ודוד עדיקא

התערוכה **ידי זהב** היא תוצאה של שנת עבודה משותפת בין דוד עדיקא והילה טוני נבוק ב**ארטפורט**, שבסופה רעיונות אודות אסתטיקה, חלל, עיצוב וקיטש, התגבשו יחד לשיתוף פעולה שבו כל אחד מהצדדים תומך בשני, משבש את פעולתו ומפתיע אותו.

דוד: במבט חטוף, העבודות של טוני ושלי לא נראות קשורות כל כך זו לזו. במהלך השהות בארטפורט גילינו שאנחנו מתעניינים בדברים דומים – שנינו משוטטים הרבה לקראת תערוכות, לשנינו תשוקה גדולה לאדריכלות, עיצוב, אמנות והיחסים ביניהם. אם אצלי זה לרוב חיפוש בשדות הקיטש, בחלונות ראווה, במה שמצוי על מדפים, אני חושב ששוני נמשכת יותר לריהוט פנים, כלי בית, מחשבה על האסתטיקה של הבית הישראלי בפריפריה. הרבה מאד מהפעולה האמנותית של שנינו זו ההתמרה – העבודה עם מה שנתפס כבנאלי, כפרברי, והקישוט שלו בנוצות.

טוני: מבחינתי, העיסוק ביום יום קשור תמיד למופשט. אני מנסה למצוא עקבות ושיירים של אסתטיקה מופשטת, "גבוהה", בסביבה היומיומית.

דוד: כשהבנו שאנחנו רוצים לעשות משהו ביחד, חיפשנו מקום מסוים שמעניין את שנינו ושיפעיל אותנו, וכך עלתה המחשבה על יפן בכלל, וטוקיו בפרט. היא עניינה אותנו כעיר ששורר בה כאוס גדול, אך בתוכו הדברים מתנהלים מתוך סדר מופתי וניקיון. אסתטיקה מאד מדויקת ומינימליסטית, לצד רעש ויזואלי ועודפות. הדרך הזו שאתה עושה פיזית ביפן – ממקדש האלקטרוניקה למקדש הזן – הוא סוג המסע ששנינו מנסים להשיג בעבודות שלנו, להשתמש ב"זול" כחומר גלם ומקפצה לחוויה אסתטית ורוחנית עשירה.

ורדית: את שני הצבעים ששולטים בתערוכה, אדום וכחול, בחרתם בהשפעת קרב איקבנה שנכחתם בו כצופים: קרב בו מתחרים שני רבי אמן בשזירת פרחים מול קהל, כשהקהל בוחר אם להצביע להצבת הפרחים של המועמד באדום או לזו של המועמד בכחול. בתערוכה בארטפורט השארתם בעצם רק את המסגרת, ללא הפרחים – את הצבעים, ואת רגע הבחירה.

דוד: אני חושב שעבור שנינו הצפייה בקרב הייתה רגע עוצמתי מאוד – לצפות בניסיון אמנותי של שנים (של שני אמני הפרחים) מרוכז לתוך משך זמן קצרצר, חמש דקות. זה הזכיר לנו קצת את הפרקטיקות שלנו – צילום, פיסול ורישום. גם בהם מתקיים הרגע הקריטי, הרגע שבו אתה פשוט מניח את הדברים ו"זה זה".

טוני: עבורי, לדוגמא, הרישום הוא אף פעם לא סקיצה – זה רגע שחייב להיות מדויק, פעולה שאני מתחילה בה, לא מוחקת ולא חוזרת אחורה. פעולה חד פעמית, שיש לה משך ומתרחשת ברצף.

דוד: הבחירה בקרב האיקבנה היא גם של המתמודדים, וגם של הקהל המצביע. גם בתערוכה, החלל דורש ממך בחירה – ימינה או שמאלה.

טוני: חשבנו על חלל הגלריה כחלל בתוך חלל – ועל האפשרות של "חלל ביניים", חלל מעבר, שמתוך את החוץ עם הפנים – שמערבב כניסה ביציאה.

דוד: הקירות הזמניים (של חללי הביניים) מתפקדים כרקע, כאובייקט וכחוצץ. רצינו לשמור על העיקרון היפני לפיו הרקע והאובייקט שווים בהיררכיה.

ורדית: הקירות הזמניים בתערוכה באמת הופכים להיות חלק מהתערוכה, אבל הם גם מסתירים את האובייקטים האחרים שיש בה.

טוני: עבורי אחת החוויות הכי חזקות ביפן הייתה האסתטיקה של המיסוך – כמעט בכל מקום משהו מוצב כדי לרכך את הכניסה, לחסום את הראיה, לחסום את הדימוי השלם. במסעדה, למשל, יש וילון מטקסטיל או נייר שמסתיר את אלו שאוכלים בפנים. במזללת רחוב, מרקיזה שתכסה את פניהם של הסועדים בעמידה. וכמובן שבמקדשי הזן, בהם הסלעים מסתירים זה את זה, כך שבכל נקודה הגן נראה שונה. ענין אותי לנסות ליישם בחלל את ההשהיה של החשיפה, את נטרול המציצנות.

דוד: אני דווקא לא חשבתי על זה כמיסוך, אלא כתיווך להצצה, קריאה להצצה.

טוני: זה אותו דבר – המיסוך מנטרל את ההצצה אבל גם מעורר אותה.

ורדית: למרות שלכאורה יש חלוקה בין שני צידי הגלריה, כשכל אחד מכם שם עבודה שלו בין העבודות של האחר, מעין מתנה.

טוני: אני לא חושבת על חצי הגלריה כ"שלי". זה חלל שלם שחשבנו עליו יחד.

דוד: ההתערבות אחד אצל השני הייתה חשובה גם עבור ההתכה, וגם כדי לשמור על תחושה של חוסר ודאות והפתעה.

טוני: כל אחד מאיתנו גילה באמצעות ההתערבות הזו משהו שהשני חושב עליו. בעצם זו גם מתנה וגם הפרעה.

דוד: מצחיק, אני רואה בזה מתנה ואת רואה בזה הפרעה. מה שמאד בולט בעשיה של טוני, בשונה ממני, זה שהיא רואה את ההפרעות. אם אני מחפש את המקום ה"מתוח" ו"המהודק", אני חושב שטוני מחפשת את השיבוש ואת הפרימה. בתערוכה קצת אימצתי את דרך החשיבה שלה. לדוגמא, בתצלום של חדר האירועים ריאים רגל שנכנסה לפריים. בהתחלה, מתוך אינסטינקט, חתכתי אותה החוצה. בסוף החלטתי להשאיר אותה – לעבוד עם "השיבוש" ועם "הפרימה".

טוני: זה לא מקרה שאתה קורא לזה מתנה. אני חושבת שבכל העשייה שלך יש נדיבות ומבט שמיטיב עם האובייקט המצולם, מנכס ומחבק אותו בו זמנית. קודם אמרת שבעבודות שלנו, שנינו מנסים לחלץ יופי ומורכבות מתוך בנאליות או דלות, אני חושבת שבעבודות שלך יש הרבה פעמים דווקא נסיון אחר, שבעיני דורש תעוזה גדולה – לעסוק ביופי של דבר שכבר "נחשב" ליפה.

مقتطفات من محادثة بين فرديت غروس، هيلا توني نفوق ودافيد عديقا

معرض «أيدٍ من ذهب» هو ثمرة عمل مشترك بين دافيد عديقا وهيلا توني نفوق في «أرت بورت»، والذي تبلورت في ختامه، أفكار حول الجماليّة، الفضاء، التّصميم والكيتش تضافرت معا بشكل يدعمُ فيه كلّ جانب الجانب الآخر، يشوّش عمله ويفاجئه.

دافيد: بنظرة خاطفة، لا تبدو أعمال توني وأعمالي مرتبطة للغاية ببعضها. أثناء المكوث في «أرت بورت» اكتشفنا أننا نُبدي اهتمامًا في أشياء مماثلة- كلانا نتسكّع كثيرًا بِقُرب المعارض، كلانا نمتلك شغفًا كبيرًا للهندسة المعماريّة، التصميم، الفنّ والعلاقة بينها. إذا كان الأمر عندي على الأغلب عملية بحث في حقول الكيتش وواجهات المتاجر، وما هو موجود على الرفوف، أعتقد أن توني تنجذب أكثر إلى الأثاث الداخلي، الأدوات المنزلية، التفكير في جمالية المنزل الإسرائيلي في الضواحي. كثير من العمل لدى كلينا هو تحول فني- العمل مع ما يتم تصويره كمبتذل، هامشي، ومزين بالريش.

توني: بالنسبة لي، يرتبط الانشغال باليومي دائما بما هو مجرد. أحاول العثور على آثار ومخلفات جماليات مجردة، «السّامي»، في البيئة اليومية.

دافيد: عندما أدركنا أننا نريد أن نفعل شيئًا مشترًكا، بحثنا عن مكان ما يثير اهتمام كلينا ويقوم بتفعيلنا. من هنا كان التفكير في اليابان عمومًا، وفي طوكيو على وجه الخصوص. أثارت طوكيو اهتمامنا كمدينة تسودها الفوضى، لكن الأمور داخلها تدار من نابع النظام الكامل ومن نابع النظافة. جمالية دقيقة جدا وبالحد الأدنى، إلى جانب الضوضاء البصرية والفائض عن الحاجة. هذه الطريق التي تسلكها جسديًا في اليابان- من معبد الالكترونيات إلى معبد الزن- هي الرحلة التي نحاول كلانا أن نبلغها من خلال أعمالنا، استخدام «الرخيص» كمادّة خام وكنقطة انطلاق نحو تجربة جمالية وروحانيّة غنيّة.

فرديت: لقد اخترتما اللونين المهيمنين في المعرض، الأحمر والأزرق، تحت تأثير مسابقة الايكيبانا والتي تواجدتما فيها كمشاهدَين: وهي مسابقة يتنافس فيها فنانان محترفان على تنسيق الزهور أمام الجمهور، بينما يختار الجمهور التصويت للمرشّح الذي نسّق الزهور بالأحمر أو بالأزرق. في معرض أرت بورت أبقيتما فقط على الإطار، دون الزهور- والألوان ولحظة الاختيار.

دافيد: أعتقد أنّه بالنسبة لكلينا كانت مشاهدة المسابقة لحظة قويّة جدًا- مشاهدة لمحاولة فنية عمرها سنوات لفنانين محترفين في وضع الزهور (تتركز في فترة زمنيّة قصيرة مدّتها خمس دقائق. ذكّرنا هذا بعض الشيء بممارساتنا- التصوير، النحت والرسم. وفيها أيضًا لحظة حرجة، اللحظة التي ببساطة تضع فيها الأشياء، و«انتهى الأمر».

توني: بالنسبة لي، على سبيل المثال، لا يشكل الرسم تخطيطًا أوليّا بإطلاق- هو لحظة يجب أن تكون دقيقة، عمليّة أبدأ بها، لا تمحو ولا تعود إلى الخلف. هي عمليّة تقع مرة واحدة، لها مدّة زمنيّة وتحدث بتسلسل.

دافيد: اختيار مسابقة الايكيبانا يعود أيضًا للمتنافسين وللجمهور المصوّت. وفي المعرض أيضًا، يتطلّب الفضاء أن تختار- يمينًا أو يسارًا.

توني: فكّرنا في فضاء صالة المعرض كفضاء داخل فضاء- وفي إمكانيّة «فضاء بينيّ»، فضاء انتقالي، يوصل بين الخارج والداخل- يخلط الدخول بالخروج.

دافيد: الجدران المؤقتة للفضاءات البينيّة (تعمل كخلفية، كعرض وكعازل. أردنا الحفاظ على المبدأ الياباني والذي ينص على تساوي الخلفيّة والغرض في التسلسل الهرمي.

فرديت: الجدران المؤقتة في المعرض تصبح فعلا جزءا من المعرض، لكنها أيضا تخفي الأغراض الأخرى الموجودة فيه.

توني: بالنسبة لي، كانت جماليات الترشيح إحدى أكثر التجارب قوة في اليابان– في كلّ مكان تقريبا يتمّ نصب شيء لتلبيين المدخل، حجب الرؤية، حجب الصورة كاملة. في المطعم، على سبيل المثال، هناك ستارة من القماش أو الورق تخفي الأشخاص الذين يتناولون الطعام في الداخل. في أكشاك الطعام في الشارع، هناك مظلات تغطّي وجوه الأشخاص الذين يتناولون الطعام وقوفًا . وبالطبع معبد الزن، حيث تحجب الصخور بعضها البعض، بحيث تبدو الحديقة مختلفة في أي نقطة. أثار اهتمامي محاولة تطبيق تأجيل الانكشاف، تحييد استراق النّظر.

دافيد: أنا في الواقع لم أفكّر في ذلك كترشيح، وإنّما كوساطة لاستراق النظر، كدعوة لاستراق النظر.

توني: الأمر سيان – الترشيح يحيّد استراق النظر لكنّه يستثيره أيضًا.

فرديت: على الرغم من أنّه، ظاهريًا، يبدو أن هناك انقسامًا بين طرفي صالة العرض، حيث يضع كلّ منكما عمله بين أعمال الآخر، أشبه بهدية.

توني: لا أفكّر في نصف المعرض بصفته «نِصفا» تابعًا لي. إنّه فضاء كامل فكّرنا فيه معًا.

دافيد: تدخل أحدنا في الآخر كان مسألة مهمّة أيضًا للاندماج، وللحفاظ على شعور بعدم اليقين والمفاجأة.

توني: كل واحد منا اكتشف من خلال هذا التدخل، شيئا يفكر فيه الآخر. في الواقع، إنها هدية ومصدر إزعاج.

دافيد: أمر مضحك، أنا أنظر إلى الأمر كهدية وأنت تنظرين إليه كمصدر إزعاج. ما يبرز جدا في أعمال توني، خلافا لي، أنها ترى ما هو مزعج. إذا كنت أنا أبحث عن المكان «الممدود» و «المشدود» أعتقد أن توني تبحث عن التشويش والتفكيك. في المعرض، تبنيت قليلا طريقتي في التفكير. على سبيل المثال، في صورة غرفة الأحداث نرى ساقًا دخلت الإطار. في البداية، وبشكل غريزي، قطعتها إلى الخارج. في النهاية قررت أن أتركها – أن أعمل مع «التشويش» و «التفكيك».

توني: ليس من قبيل المصادفة أن تسمي ذلك بالهدية. أعتقد أنه في جميع أعمالك هناك كرم ونظرة تحسّن الغرض المصوّر، تمتلكه وتحتضنه بشكل مؤقت. قلتَ في وقت سابق إننا في أعمالنا، نحاول أن ننتزع ما هو جميل ومركب مما هو مبتذل أو غث. أعتقد أن أعمالك في مرات كثيرة فيها بالذات محاولة أخرى، تتطلب في رأيي جرأة كبيرة- وهي تناول جمال شيء «يُعتبر» أساسًا جميلا.

Notes from a Conversation Between Vardit Gross, Hilla Toony Navok & David Adika

The exhibition ***Golden Hands*** is the outcome of a year of mutual work between David Adika and Hilla Toony Navok at ***Artport Tel Aviv***, resulting in ideas on aesthetics, space, design and kitsch that developed into collaboration, where each side supports the other, disrupts his work and surprises him.

DAVID: In a quick glance, our works don't seem that related. During our residency at Artport we discovered that we are interested in similar things – we both wander a lot before exhibitions, we are both extremely passionate about architecture, design, art and what lies between them. If I usually explore the areas of kitsch, display windows, Israeli home interiors and what can be found on their shelves, I believe that Toony is more attracted to home decor shops, furniture and the aesthetics of the Israeli home, mainly that of the periphery. Our artistic action is mostly of transformation – working with what is perceived as banal, peripheral and its decoration with feathers.

TOONY: From my point of view, dealing with the everyday has to do with the abstract. I try to find traces and leftovers of abstract "high-class" aesthetics in my everyday surroundings.

DAVID: When we realized we wanted to do something together, we searched for a place that interests us both and that will stimulate us; we thought of Japan in general and Tokyo in particular. Tokyo interested us as a city that, on one hand is filled with great chaos, though inside, things go about in perfect order and cleanliness. Precise and minimalistic aesthetics aside visual noise and redundancy. This physical journey you make in Japan – from the temple of electronics to the temple of Zen – is the type of journey we both try to achieve in our work, using the "cheap" as raw material and as a drive towards a rich aesthetic and spiritual experience.

VARDIT: You chose the two colors that dominate the exhibition, blue and red, inspired by an Ikebana battle you witnessed as viewers: a battle in which two masters of flower arrangement compete in front of an audience. The audience votes for the arrangements according to the masters' assigned colors, red or blue. In your exhibition at Artport you have, in fact, left only the outlines – the colors and the act of choice – leaving out the flowers themselves.

DAVID: I believe that for the both of us, watching the battle was a very powerful moment – witnessing the artistic experience of many years (of the two Ikebana masters) condensed into such a short amount of time, five minutes. It reminded us a little of our own artistic practices – photography, sculpture and drawing. They too possess that crucial moment in which you just put everything down and "that's it".

TOONY: For me, for example, drawing is never a sketch – it is a moment in time that has to be precise, an action I begin, I don't erase and I don't go back.

DAVID: In the Ikebana battle, a choice is made by both, the contestants and the viewers. As such, in the exhibition, the space requires you to choose – left or right.

TOONY: We thought of the gallery as a space within a space, and of the possibility of an "intermediate space", a transition space, that mediates between the outdoors and the indoors, that mixes entering and exiting.

DAVID: The temporary walls (of the intermediate spaces) function as a background, as an object and as dividers. We wanted to preserve the Japanese principle where the background and the object are equals.

VARDIT: The temporary walls really become part of the exhibition, yet they also conceal the other objects in it.

TOONY: For me, one of the most profound experiences in Japan was the aesthetic of screening. Something is placed almost everywhere to tone down the entrance, to block the view, to obstruct the complete image. In a restaurant, for example, there is a curtain made of fabric or paper to hide those who dine inside; in an outdoor food cart, an awning covering the standing costumers. And, of course, in the Buddhist temples, the rocks hide each other so the garden looks different from every angle. I was interested in the attempt to implement this in the space, to postpone the exposure, to prevent the peeking.

DAVID: I actually didn't think of it as screening, but rather as a call for peeking, an invitation.

TOONY: It's the same thing – the screening neutralizes the peeking but also provokes it.

VARDIT: Even though there is an apparent division between the two sides of the gallery, each of you placed one of your artworks in the other's side, a sort of gift.

TOONY: I don't think of half the gallery as "mine". I see the space as a whole, which we thought of together.

DAVID: The intervention in each other's spaces was also important for the fusion as well as maintaining the feeling of uncertainty and surprise.

TOONY: Each of us discovered something the other thinks about him from this intervention. Actually, it's both a gift and a disturbance.

DAVID: Funny, I see it as a gift and you see it as a disturbance.What is very evident in Toony's work, as opposed to mine, is that she sees the disruptions. If in my work I look for that which is "stretched" or "tightened", I think Toony is in search for disruption and unraveling. In the exhibition I have taken on part of her way of thinking. For example, in the photograph of the event hall there is a visible leg in the frame. At first, my instinct was to cut it out. Eventually I decided to leave it in – to work with the "disruption" and the "unraveling".

TOONY: It's no coincidence that you call it a gift. I think that there is generosity in your practice, a view that brings out the best of the photographed subject, appropriates and embraces it at the same time. Before, you mentioned that in our works, we both attempt to bring out beauty and complexity from banality or poverty. I believe that many times, your work possesses a different kind of attempt, which in my opinion is even more daring – the attempt to deal with the beauty of something that is already "considered" beautiful.

עיצוב: סטודיו 21

דוד עדיקא והילה טוני נבוק, "ידי זהב", תערוכת מגנטים, 2016 / David Adika and Hilla Toony Navok, "Golden Hands", Manipulated Photography, 2016

دافيد عديقا وهيلا توني نفوق، "أيدٍ من ذهب"، تصوير معالَج، 2016